

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zgierzu wyrokiem z dnia 12 marca 2019 roku w sprawie z powództwa E. D. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W. przeciwko B. P. o zapłatę:

1. oddalił powództwo,
2. zasądził od powoda E. D. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W. na rzecz pozwanej B. P. kwotę 917 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu apelujący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 509 k.c., poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego, skutkującą przyjęciem, iż przedłożona przez powoda umowa przelewu wierzytelności z dnia 19 marca 2018 roku nie dowodzi faktu nabycia przez powoda dochodzonej pozewem wierzytelności, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego powinna prowadzić do wniosków przeciwnych, tj. że doszło do skutecznego przeniesienia dochodzonej wierzytelności na powoda;
2. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 243¹ k.p.c., poprzez błędne przyjęcie, że przedłożony przez powoda dokument - Potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej z 30 października 2018 roku, nie stanowi potwierdzenia wypłaty na rzecz pozwanej pożyczki w dniu 25 października 2017 roku w kwocie 1.400,00 zł, podczas gdy powyższy dokument stanowi samodzielny i pełnowartościowy środek dowodowy w rozumieniu art. 243¹ k.p.c. w zw. z art. 77³ k.c., w związku z czym Sąd I instancji mógł i powinien na jego podstawie poczynić ustalenia w sprawie;
3. art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., przez brak zobowiązania pozwanej do przedłożenia wyciągu z jej rachunku bankowego, w sytuacji gdy powód w piśmie procesowym z dnia 4 lutego 2019 roku złożył przedmiotowy wniosek dowodowy, zaś dowód ten został zgłoszony na okoliczność faktu mającego istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. otrzymania przez pozwaną umówionej kwoty pożyczki;
4. art. 233 § 2 k.p.c. poprzez brak przeprowadzenia negatywnej oceny nieusprawiedliwionego niestawiennictwa pozwanej podczas rozprawy z dnia 12 marca 2019 roku celem przesłuchania w charakterze strony, a w konsekwencji, wobec nieuzasadnionej odmowy przez pozwaną złożenia zeznań, brak uznania za przyznane przez pozwaną okoliczności wskazywanych przez powoda w pozwie.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty, apelujący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku w całości poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Apelujący wniósł ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Ponadto powód złożył wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z wydruku (...) Sp. z o.o. o nr (...) na okoliczność pełnienia funkcji prezesa zarządu przez R. G., który zawarł umowę przelewu wierzytelności w imieniu (...) Sp. z o.o.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania odwoławczego w podwójnej wysokości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Na wstępie wyjaśnić należy, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. orzekł na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego. Zaznaczyć także należy, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Natomiast, w myśl art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zatem w pierwszej kolejności Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne.

Zdaniem Sądu Okręgowego wyrok Sądu Rejonowego odpowiada prawu i jako taki musi się ostać. Podniesione przez stronę apelującą zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.

Podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 509 k.c. uznać należy za chybiony.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż Sąd Okręgowy nie przeprowadził dowodu z załączonego do apelacji wydruku z KRS o nr (...), uznając wniosek dowodowy za spóźniony. Zgodnie z art. 381 k.p.c. sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później. W niniejszej sprawie wnioskowany dowód powód mógł powołać w postępowaniu przed Sądem Rejonowym. Jednocześnie należy stwierdzić, iż niezasadnym jest przyjęcie, że potrzeba powołania dowodu z wydruku KRS wynikła dopiero po wydaniu wyroku w I instancji. Występujący w art. 381 k.p.c. zwrot: „potrzeba powołania się na nowe fakty i dowody wynikła później” nie może być pojmowany w ten sposób, że „potrzeba” ich powołania może wynikać jedynie z tego, iż rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji jest dla strony niekorzystne, gdyż takie pojmowanie art. 381 k.p.c. przekreślałoby jego sens i rację istnienia (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z 29 maja 2018 r., I ACa 1242/17, który to pogląd Sąd odwoławczy w pełni podziela).

W myśl przywołanego art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów, o której mowa w art. 233 § 1 k.p.c., polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego, stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów, przeprowadzonych w danej sprawie, wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, albowiem obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego, powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego, wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana przezeń ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego samego materiału dowodowego, dało się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, L., który to pogląd Sąd Okręgowy w pełni podziela).

Zarzut obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może również polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dlań oceny materiału dowodowego, jak również na tym, że określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego (por.

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, LEX nr 53136 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906, jak również wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 kwietnia 2008 r., sygn. akt I ACa 205/08, L.).

Wbrew twierdzeniom apelanta, Sąd Rejonowy słusznie ocenił materiał dowodowy, przyjmując, iż powód nie wykazał, aby umowa cesji została skutecznie zawarta. Strona powodowa nie wykazała, aby osoba, która miała działać w imieniu cedenta była uprawniona do jego reprezentacji. Należy jednocześnie podkreślić, iż zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 zd. 1 k.p.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Wobec powyższego na stronie powodowej ciążył obowiązek wykazanie uprawnienia do reprezentacji osoby prawnej, osoby występującej w jej imieniu. Nie jest rzeczą sądu wyręczanie strony w jej obowiązkach procesowych. Należy również podkreślić, iż powód jest reprezentowany w postępowaniu przez profesjonalnego pełnomocnika z wyboru, zatem słusznie Sąd I instancji nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia dopuszczenia dowodu z urzędu, mając na względzie zasady kontrydiktoryjności i równości stron.

Zarzut naruszenia przez Sąd I instancji dyspozycji przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 243¹ k.p.c. jest zasadny o tyle, iż Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że wskazane potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej z dnia 30 października 2018 roku jest innym środkiem dowodowym w rozumieniu art. 309 k.p.c., nie zastosował natomiast przepisu art. 243¹ k.p.c. Niemniej nie jest to uchybienie tego rodzaju, by skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku.

W ocenie Sądu Okręgowego ma rację skarżący wskazując, iż przedłożone przez powoda potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej z 30 października 2018 roku stanowi dokument zawierający tekst w myśl przepisu art. 243¹ k.p.c. i do przeprowadzenia dowodu z tego dokumentu stosuje się przepisy o przeprowadzeniu dowodu z dokumentów. Niemniej należy wskazać, iż prawdziwość tego dokumentu była kwestionowana przez pozwaną, która wskazywała, że jest to dokument w pełni modyfikowalny. Wobec powyższego, mając na względzie treść przepisu art. 243¹ k.p.c., zastosowanie mają dyspozycje art. 252 k.p.c. i 253 k.p.c. Przedłożonego dokumentu w żadnej mierze nie można uznać za dokument urzędowy, o którym mowa w art. 252 k.p.c. Natomiast zgodnie z art. 253 k.p.c., stosowanym w tym przypadku, jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić; jeżeli jednak spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać.

Przekładając powyższe na grunt przedmiotowej sprawy należy wskazać, iż dokument tekstowy w postaci potwierdzenie wykonania transakcji przelewu został sporządzony i przedłożony przez powoda. Dowód ten został zakwestionowany przez pozwaną. Tym samym ciężar udowodnienia prawdziwości dokumentu spoczywał na stronie powodowej, która chciała z niego skorzystać. Powód nie przedstawił żadnych innych dowodów na poparcie swoich tez, jak również nie udowodnił prawdziwości dokumentu potwierdzenia wykonania transakcji. Wobec nieudowodnienia prawdziwości dokumentu i twierdzeń w nim zawartych, pomimo błędnego uznania wskazanego dowodu za inny środek dowodowy przewidziany w art. 309 k.p.c., Sąd Rejonowy słusznie uznał, iż przedłożony dokument nie stanowi wystarczającego dowodu na powołane okoliczności.

Stwierdzić należy, że wbrew przekonaniu apelującej, w okolicznościach rozpoznawanej sprawy Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył przy tym dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez ów Sąd ocena tegoż materiału jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś podniesiony w tym zakresie zarzut stanowi w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi błędami ustaleniami Sądu I instancji. Apelujący nie przedstawił żadnych dowodów przeciwnych, mogących podważyć ocenę Sądu Rejonowego, zaś argumenty, podniesione w treści apelacji, uznać należy za gołosłowne.

Za chybiony należy również uznać zarzut naruszenia art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez brak zobowiązania pozwanej do przedłożenia wyciągu z jej rachunku bankowego.

Jak wynika z akt sprawy, zarządzeniem z dnia 21 lutego 2019 roku zobowiązano pozwaną do przedłożenia wyciągu z rachunku bankowego wskazanego na potwierdzeniu przelewu za październik 2017 roku w terminie 7 dni pod rygorem z art. 233 § 2 k.p.c. (k. 96), zatem nie sposób zgodzić się z twierdzeniami powoda, iż takiego zobowiązania nie było. Odmienną kwestią jest niewykonanie przez pozwaną wskazanego zobowiązania, które to niewykonanie podlegało ocenie przez Sąd z zastosowaniem art. 233 § 2 k.p.c.

Niemniej, nie powielając wcześniej przytoczonej argumentacji należy wskazać, iż obowiązek udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która wywodzi z niego skutki prawne i strona ta jest obowiązana do przedstawienia dowodów na jego potwierdzenie. Przedłożenie przez pozwaną wnioskowanego wyciągu z rachunku nie stanowiło jedynej możliwości udowodnienia przez powoda wskazywanych faktów. Jak słusznie zauważył Sąd I instancji, powód jako nabywca wiarygodności winien dysponować całością dokumentacji z nią związanej, a zatem potwierdzeniem przelewu kwoty pożyczki na rzecz pozwanej bądź historią rachunku bankowego, z którego dokonany został przelew. Tym samym powód powinien być w posiadaniu dokumentów umożliwiających mu udowodnienie swoich twierdzeń bez konieczności nakładania na pozwaną zobowiązań do przedkładania dowodów, z których twierdzenia wywodzi strona przeciwna.

Niezasadny jest również zarzut naruszenia art. 233 § 2 k.p.c. poprzez brak przeprowadzenia negatywnej oceny nieusprawiedliwionego niestawiennictwa pozwanej podczas rozprawy celem przesłuchania w charakterze strony.

Zgodnie z art. 233 § 2 k.p.c. Sąd oceni według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu. W orzecznictwie uznaje się, iż nieuzasadniona odmowa strony, stwarzająca przeszkodę stawianą przez nią w przeprowadzeniu dopuszczalnego dowodu - może być przez sąd oceniona bardzo negatywnie dla strony odmawiającej przy analizowaniu w sprawie ostatecznego wyniku postępowania dowodowego (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 24 kwietnia 2018 r., III AUa 851/17, Legalis nr 1772292). Niemniej należy podkreślić, iż wskazany przepis nie nakłada na Sąd obowiązku negatywnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w wyniku tego niekorzystnego dla strony rozstrzygnięcia, tylko ze względu na odmowę przedstawienia przez stronę dowodu. Należy podkreślić, iż Sąd ocenia dowody według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Wobec powyższego negatywna ocena zachowania strony nie może przeczyć wnioskowi wynikającemu z pozostałego materiału zgromadzonego w sprawie. Jednocześnie należy nadmienić, iż przepis art. 233 § 2 k.p.c. nie zmienia reguł dotyczących ciężaru dowodu ustanowionych na podstawie art. 6 k.c. W niniejszej sprawie powód nie sprostął obowiązkowi udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne, zatem nie może wywodzić pozytywnych dla siebie skutków jedynie na podstawie nieprzedstawienia dowodu przez stronę przeciwną.

Podsumowując powyższy wywód stwierdzić należy, iż wywiedziona przez powoda apelacja nie zawierała zarzutów, mogących podważyć rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, w związku z czym, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Odnośnie kosztów postępowania apelacyjnego zastosowanie znalazła reguła odpowiedzialności za wynik postępowania w danej instancji, statutowana przez art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej zwrot kosztów postępowania apelacyjnego w wysokości 450 zł, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata ustalone w stosunku do wartości przedmiotu zaskarżenia na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800).